

Marinierskapel

Frans Matser – publicist*

‘Majesteit, u hoeft alleen op de knop te drukken.’

‘Ik neem aan dat u het heeft voorgeoefend, admiraal?’

‘Nee, volgens de overlevering brengt dat ongeluk, Majesteit.’

‘Dus traditie is bij de marine nog steeds belangrijk, admiraal?’

Hij knikt.

‘Alexander heeft me daar vaak over verteld.

Hij denkt nog steeds met veel plezier terug aan zijn tijd als dienstplichtig officier bij de marine. Heldere regels, fijne collega’s en geen pers die je buitengaats op de vingers kijkt, zegt hij altijd.’

Máxima glimlacht alsof ze haar man heel goed begrijpt. ‘Onder ons gezegd natuurlijk’, zegt ze schalks. Wat een charmante vrouw is dit toch. Er schuilt iets vertrouwds in die lach, maar wat? Fantastisch zoals ze hier staat. In die schitterende marineblauwe jurk. Hij schrikt op uit zijn overpeinzingen en realiseert zich dat Máxima nog op een antwoord wacht.

‘Jazeker Majesteit, u hoeft zich geen zorgen te maken over de techniek. We hebben bij de marine prima mensen die dat allemaal piekfijn regelen. De eerste bel is om u te waarschuwen, bij de tweede bel drukt u op de knop en onze spiksplinternieuwe onderzeeër loopt netjes van stapel. De beste, mooiste en stilste niet-atoom-aangedreven onderzeeër van de wereld. Gemaakt door onze eigen scheepsbouwers.’ Hij heeft zich in tijden niet zo goed gevoeld.

‘Admiraal, ik moet bekennen dat mijn man mij wel eens toevertrouwd heeft dat hij er een

hard hoofd in had, de vervanging van uw onderzeeërs. Al mag hij daar natuurlijk officieel geen mening over hebben, zoals u weet. Maar het was toch weer een dubbeltje op zijn kant; net als met de JSF. Mijn man en ik vinden het fantastisch dat het u en uw mensen weer gelukt is alle politieke klippen te omzeilen. En ik vind die naam ook zo leuk: de Dolfijn. Dat klinkt zo oer-Hollands en maritiem. En al de vierde onderzeeër met die naam, als ik het wel heb?’

‘Ja, Majesteit. Wij zijn er bij de marine heel trots op. Dit is het eerste exemplaar van de nieuwe Dolfijnklasse. We krijgen er uiteindelijk zes! Uniek in deze tijden. Nu blijven we meespelen met de wereldtop. Bovendien weet ik uit betrouwbare bron dat er grote belangstelling voor onze nieuwe onderzeeër is vanuit het buitenland. De Duitsers willen er ook tien bestellen en de Grieken ook. Als dat allemaal doorgaat, is dat goed voor miljarden-investeringen in onze economie en duizenden banen in de scheepvaart.’ Hij gloeit van trots. Máxima kijkt hem ondertussen een beetje ongeduldig aan. De eerste bel klinkt en honderden paar ogen richten zich op haar, maar ze wordt daar niet zichtbaar zenuwachtig van.

‘Mag ik nu op de knop drukken?’, vraagt ze.

‘Nee, Majesteit, u moet nog even wachten. Eerst gaat de Marinierskapel spelen en precies een minuut later komen onze nieuwe maritieme patrouillevliegtuigen overvliegen. Alle tien in formatie.’

Ook al zo’n geweldige doorbraak. Eindelijk had men in politiek Den Haag ingezien dat je met de onzichtbare ogen en oren van de onderzee-dienst en de langeafstandspatrouillevliegtuigen internationaal veel meer kon bereiken dan

* Op deze plaats vindt u afwisselend een bijdrage van Frans Matser en luitenant-kolonel der Mariniers Marcus Houben.

met welke militaire middelen dan ook. Dat je dan als Nederland internationaal weer mee-speelde met de grote jongens. Een fijn en vertrouwd gevoel. Máxima kijkt hem nog steeds ongeduldig aan. Ze heeft wel temperament, deze koningin. Die laat zich de wet niet voor-schrijven... nou ja, figuurlijk dan. Hij vervolgt zijn uitleg, hoewel hij weet dat de vorstin alles keurig op papier heeft gekregen en donders goed weet wat er gaat gebeuren.

‘En als die formatie met vliegtuigen precies hier recht boven ons is, dan klinkt de tweede bel en moet u de knop indrukken en de afgesproken tekst uitspreken.’

Die tekst kent hij uit zijn hoofd en hij weet dat dit ook voor Máxima geldt: ‘Ik doop u Dolfijn en wens u en uw bemanning behouden vaart.’ Zo worden schepen en onderzeeboten bij de marine al eeuwen gedoopt. Mooie traditie.

Nu wordt het spannend en moeten alle ingrediënten van deze prachtige dag bij elkaar komen: de nieuwe vliegtuigen in de lucht, de nieuwe onderzeeër in het water en de Marinierskapel op het land. Wat een prachtige symboliek! Zee, lucht en land. Dat konden die andere krijgsmachtdelen toch niet zeggen, dat ze alle elementen beheersen. Wat was de marine toch een prachtig bedrijf.

Vliegen, varen en het Korps. Alle drie honderd procent professioneel en honderd procent betrouwbaar. Hij lacht nog maar eens naar Máxima. Ze lacht terug. Een schitterende lach, die ijsklontjes doet smelten. Nu hij nog eens goed kijkt, ziet hij waarom haar gezicht vertrouwd overkwam: als ze lacht lijkt ze wel een beetje op Ernie, zijn vrouw. Dat moet hij haar toch eens zeggen... z'n vrouw. Dit waren de dagen dat hij van zijn werk kon genieten. Anders dan die verschrikkelijke bezuinigings-vergaderingen op het ministerie.

Nu niet langer dagdromen, maar opletten. De Marinierskapel begint te spelen. Krachtige tonen, een warm vibrato. Maar wat is dat? Het klinkt als een heel ander muziekstuk dan afgesproken. Even is hij in verwarring. Geen marsmuziek! Maar wel een bekend deuntje. Een vlot Hollands up-tempo nummer. Jaren geleden een grote hit geweest. Het ligt

op het puntje van zijn tong. Zal hij het aan Máxima vragen? Die heeft vast wel verstand van populaire muziek. Was het misschien een verzoeknummer van haar? Had hij wat gemist in zijn voorbereidingsnota? Hij voelt zich even merkwaardig gedesoriënteerd. Plotseling schudt Máxima hem aan zijn schouder.

De muziek blijft in zijn oren klinken, maar het beeld van Máxima vervaagt, om plaats te maken voor het vertrouwde gezicht van Ernie, zijn eigen vrouw, die zich naar hem toe buigt.

‘Matthieu, dat moet nu toch eens afgelopen zijn. Nu ben je al weer op de bank in slaap gevallen met zo'n dik pak papier. Wat is er nu weer aan de hand op het werk?’

Hij ziet zijn vrouw een duimendik dossier oppakken dat uit zijn handen is gegleden en op de grond is gevallen. Ze fatsoeneert het document, waar aan allerlei kanten geeltjes door zijn staf zijn ingestoken met uitroep-tekens en kreten als: ‘oppassen!’, ‘gevaarlijk!’, ‘niet instemmen!’.

Zijn vrouw kijkt aandachtig naar het dossier en spreekt hem dan op meelevende toon toe: ‘Ah, ik zie het al. Dacht ik het niet!’ Ze leest nu hardop de omslag: ‘Aanvullende bezuinigings-voorstellen 2014-2016.’ Ze schudt haar hoofd en hervat: ‘Begint die onzin nu alweer? Houdt dat dan nooit op daar in Den Haag. Zijn ze gek geworden?’ En terwijl ze de inhoudsopgave in één oogopslag doorneemt: ‘Ze hebben straks geen admiraal meer nodig om de marine te leiden, maar een korporaal. Foei!’

Máxima is weg, en de onderzeeër ook, maar de muziek klinkt op de een of andere manier nog steeds in zijn oren. Het geluid komt van de televisie. Een nieuw programma, met Hollandse muziek, herinnert hij zich. Hij heeft het zelf aangezet. ‘Orkesten spelen Marco Borsato’, heet het. En vanavond doet de Marinierskapel mee. Ze spelen met gevoel en overgave. Nu schiet hem te binnen wat de titel is van het nummer van Marco Borsato dat in zijn oor schalt. Daarmee verdwijnt onmiddellijk zijn aandrang om uit het raam in de lucht te kijken of de vliegtuigen op tijd in positie zijn: ‘Dromen zijn bedrog!’ ■